

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.679/2016/27.

A Szegedi Ítéltábla a Szegeden, 2017. március 21. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján 2017. március 28. napján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott neve és társai** ellen indult büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2015. december 17. napján kihirdetett **14.B.315/2013/174.** számú ítéletének **II. rendű, IX. rendű, XII. rendű, XV. rendű, XVII. rendű, XIX. rendű és XXII. rendű** vádlottakra vonatkozó részét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

II. rendű vádlott esetében:

- a társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pont] **17 rendbelinek,**
- a felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pont] **214 rendbelinek minősül.**

II. rendű vádlott büntetését 100 (egyszáz) napi tétel pénzbüntetésre **enyhíti.**

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000.- (egyezer) forintban állapítja meg.

Az így kiszabott 100.000.- (egyszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Egy napi tétel összegének a helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

A foglalkozástól eltiltás mellékbüntetést **mellőzi.**

XV. rendű vádlott esetében:

- a bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pont] **109 rendbelinek,**

XIX. rendű vádlott esetében:

- a bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pont] **95 rendbelinek minősül.**

IX. rendű, XII. rendű, XV. rendű, XVII. rendű, XIX. rendű és XXII. rendű vádlottakat büntetés helyett **megrovásban** részesíti.

Az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből a fellebbező vádlottak közül **II. rendű, IX. rendű XII. rendű, XV. rendű, XIX. rendű és XXII. rendű vádlottak** személyenként **60.000.-** (hatvanezer) **forint** erejéig kötelesek az egyetemlegesen megfizetendő bűnügyi költség viselésére.

XVII. rendű vádlottat külön kötelezi **60.000.-** (hatvanezer) **forint** első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

IX. rendű vádlottnak a **külön** és - helyesen - VIII. rendű, X. rendű, IV. rendű és XI. rendű elítéltekkel,

XVII. rendű vádlottnak és **XXII. rendű** vádlottnak egymással, **XII. rendű** vádlottnak, X. rendű és XXI. rendű elítéltekkel való egyetemleges,

míg **XIX. rendű** vádlott **külön** történő bűnügyi költség fizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

Az ezt meghaladó első fokú bűnügyi költséget **az állam viseli.**

Megállapítja, hogy XII. rendű vádlott anyja neve helyesen: [családnév utónév].

Egyebekben az első fokú ítéletnek II. rendű, IX. rendű, XII. rendű, XV. rendű, XVII. rendű, XIX. rendű és XXII. rendű vádlottakra vonatkozó részét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 90.440.- (kilencvenezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság

II. rendű vádlott bűnösségét 22 rendbeli, társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] és 221 rendbeli felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] mondta ki.

Ezért - halmazati büntetésül - 6 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre, mellékbüntetésül pedig a közoktatási intézmény vezetői foglalkozás gyakorlásától 3 évi eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a szabadságvesztésből - annak végrehajtása esetén - a büntetés háromnegyedének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

IX. rendű vádlott bűnösségét 36 rendbeli, társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] és 12 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] mondta ki. Ezért - halmazati büntetésül 300 napi tétel - egy napi tétel 500.- forint - összesen 150.000.- forint pénzbüntetésre ítélte.

XII. rendű vádlott bűnösségét 69 rendbeli, bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] állapította meg. Ezért - halmazati büntetésül - 120 napi tétel - egy napi tétel 1.000.- forint - összesen 120.000.- forint pénzbüntetésre ítélte.

XV. rendű vádlott bűnösségét 95 rendbeli, bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] mondta ki. Ezért - halmazati büntetésül - 120 napi tétel - egy napi tétel 500.- forint - összesen 60.000.- forint pénzbüntetésre ítélte.

XVII. rendű vádlott bűnösségét 140 rendbeli, bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] állapította meg. Ezért - halmazati büntetésül - 200 napi tétel - egy napi tétel 300.- forint - összesen 60.000.- forint pénzbüntetésre ítélte.

XIX. rendű vádlott bűnösségét 100 rendbeli, bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pontja] mondta ki. Ezért 120 napi tétel - egy napi tétel 500.- forint - összesen 60.000.- forint pénzbüntetésre ítélte.

XXII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 59 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [1978. évi IV. tv. 275. § (1) bekezdés b) pont. Ezért - halmazati büntetésül - 90 napi tétel

- egy napi tétel 400.- forint - összesen 36.000.- forint pénzbüntetésre ítélte. Valamennyi pénzbüntetésre ítélt vádlott esetében rendelkezett a szabadságvesztésre való átváltoztatás lehetőségéről.

A bűnjelként kezelt okiratokról és a bűnügyi költség viseléséről egyaránt rendelkezett; a joghatályos fellebbezéssel élő vádlottakat személyenként, illetve - különböző felállásban - egyetemlegesen kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be (ezek a most már joghatályos fellebbezések):

- II. rendű vádlott bűnösségének megállapítása miatt felmentése érdekében, védője felmentés, másodsorban védenccé büntetésének enyhítése végett,
- IX. rendű vádlott és védője felmentésért, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében,
- XII. rendű vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt felmentésért,
- XV. rendű vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt ugyancsak felmentésért,
- XVII. rendű vádlott védője a bűnösség megállapítása miatt felmentésért,
- XIX. rendű vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt felmentésért és
- XXII. rendű vádlott és védője ugyancsak a bűnösség megállapítása miatt felmentésért.

II. rendű vádlott védője a fellebbezéseiket részletesen, írásban indokolta, elsődlegesen védenccé felmentése, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése és új eljárás érdekében fellebbezett. Sérelmezte a nem kimerítő mértékű bizonyítást, azt hiányosnak tartotta. Új szakértői vélemény beszerzését indítványozta a megismétlendő eljárásban. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, és a II. rendű vádlott tudattartalmát, nevezetesen azt, hogy szándékosan valósította meg a terhére rótt bűncselekményeket, ugyancsak vitatta; nem látta megalapozottnak azt a megállapítást, hogy védenccé bármilyen szabálytalanságra utasította a beosztott pedagógusokat, továbbá nem volt megállapítható semmilyen indítéka az elkövetésre és a cselekményekből előnye soha nem származott.

A fellebbezési nyilvános ülésen - perbeszédében - II. rendű vádlott védője sérelmezte az első fokú ítélet írásba foglalásával kapcsolatos késedelmet is. Álláspontja szerint a rendkívül hosszúra nyúlt büntetőeljárás derékba törte védenccé pedagógus karrierjét.

A védő két eseti döntésre is hivatkozott védenccé büntetőjogi felelősségére nézve. Álláspontja szerint konkrét elkövetési magatartást nem tartalmaz az első fokú ítélet, értelemszerűen védenccé tekintetében szándékosságot megalapozó tényeket sem. Hiányolta az esetleges cselekvőség motívumát az első fokú ítélet tényállásából, illetve indokolásából. Kiemelte, hogy az ügy XVI. rendű vádlottja visszavonta azt a korábbi vallomását, mely szerint a II. rendű vádlott adott utasítást a naplóbejegyzések módosítására, ilyen módon terhelő vallomása már nem lett volna megalapozottan értékelhető (első fokú ítélet 153. oldaltól).

Első- és másodlagos fellebbezési kérelmének nem teljesítése esetére, a büntetés enyhítésére védenccé előzetes mentesítésére tett indítványt, kiemelve, hogy az enyhítő körülmények túlsúlyban vannak.

IX. és XV. rendű vádlottak közös védője a fellebbezési nyilvános ülésen az első fokú ítélet tényállásának megalapozatlanságát sérelmezte. Másodlagosan kiemelte, hogy nem állapítható meg védenccéi terhére társadalomra veszélyesség, minek folytán nincs alapcselekmény sem, ami miatt a büntetőjogi felelősség fennállna. Anyagi jogi indokolása azt is tartalmazta, hogy védenccéi nem voltak hivatalos személyek az elkövetéskor, hanem közfeladatot ellátó személyek voltak.

Rámutatott, hogy védenicei utasításokat hajtottak végre, az oktatás érdemben lefolyt, még ha hibákat is vétettek. Mindkét vádlott esetében elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítékok hiánya okából történő felmentést, harmadlagosan büntetésük enyhítését indítványozta, a bűnügyi költség mérséklése mellett.

XII. rendű vádlott ugyancsak írásban, részletesen indokolta a fellebbezését; magánszakértői véleményt is csatolt álláspontjának igazolására, melynek - a fellebbezési nyilvános ülésen védőjével együtt - a bizonyítás anyagává tételét indítványozta és ahhoz képest már másodlagosan, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére, új eljárásra és új bizonyítás felvételére is indítványt tettek.

Védője a fellebbezési nyilvános ülésen ugyancsak az első fokú ítélet tényállásának megalapozatlanságát sérelmezte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen ténybeli következtetéssel állapította meg védenice bűnösségét, így helyes ténybeli következtetéssel azt indítványozta megállapítani, hogy védenice nem követett el bűncselekményt, ezért felmentése indokolt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a jogszabályi környezetet, és iratellenes megállapításokat is tett, hiszen a meg nem tartottnak írt órákkal ténylegesen leadott tananyag utólagos igazolására került sor. Álláspontja szerint az ún. oktatási rendelet semmilyen alacsonyabb rendű intézkedéssel nem volt felülírható. Kiemelte, hogy védenice nem többletet írt be, hanem más bontásban szerepeltette a ténylegesen megtartott órákat (ez az ún. „ $4 \times 5 = 5 \times 4$ ” problematikája, azaz a védelmi álláspont szerint egyenértékű matematikai műveletről van csupán szó).

Irrelevánsnak tartotta a fiktív beírások tényét, álláspontja szerint a tényleges okirati záradékolás a releváns, így álláspontja szerint a záradékolt személy bűnfelelőssége a meghatározó. Egyebekben a büntetések belső aránytalanságára is rámutatott.

XVII. rendű és XXII. rendű vádlottak közös védője perbeszédében arra utalt, hogy kiemelendő: - védenicei munkaidőn túli, extra munkát végeztek csekély javadalmazásért. Arra is rámutatott, hogy az intézményben nagy volumenű - több évfolyamos/több osztályos volt a nappali képzés is, ami nagy teher volt, már alapértelmezésben is. Védenicei bizalmi kérdésnek tekintették az utólagos aláírásokat, és kiemelte, hogy a szakterületben jártas szakértők sem tudtak első körben eligazodni a jogszabályi környezetben, ami felveti a szándékosság hiányát, illetve az erre utaló első fokú megállapítás megalapozatlanságát. Ezen túl, a kihallgatott tanúk vallomása, illetve a felolvasott tanúvallomások egyike sem támasztott alá a szándékosságra vagy egyáltalán, a vádbeli cselekvésre vonatkozó releváns megállapítást. A tanúk csupán egy tömeget képviseltek, akikről nyerhetőek voltak bizonyos adatok, amelyek azonban nem voltak alkalmasak a bűnösség megállapítására. Ennélfogva védeniceinek felmentésére irányuló fellebbezéseiket fenntartotta, másodlagosan előzetes mentesítésükre és a bűnügyi költség mérséklésére tett indítványt.

XIX. rendű vádlott védője perbeszédében bűncselekmény hiánya okából történő felmentésre tett indítványt, álláspontja szerint ugyanis védenice megbízott a kollégáiban, így tehát ténybelileg tévedett a bűncselekmény megvalósulásakor.

Kiemelte, hogy a tanulók teljesítményének tényleges értékelésére került sor az érettségi vizsgák letételével. Arra is utalt, hogy védenice ún. törzslapot, érettségi bizonyítványt nem töltött ki. Egyebekben pedig védenicének szándékossága nem volt megállapítható. Így elsősorban védenicének felmentésére, másodlagosan büntetésének enyhítésére és a bűnügyi költség mérséklésére tett indítványt.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.349/2016/4-II. számú átiratában nyilvános ülés megtartására tett indítványt és azon részt is vett.

Átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen a védelmi fellebbezéseket - figyelembe véve az irányadó, végső, joghatályos fellebbezési állapotot - nem tartotta alaposnak.

Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2015. szeptember 14. napján tartott tárgyalás 155. sorszám alatt felvett jegyzőkönyvének 57. oldalán nem tüntette fel az eljáró tanács tagjainak, a jegyzőkönyvvezetőnek, az ügyésznek, valamint a jelenlévő vádlottaknak a nevét. Mindezt azonban nyilvánvaló jegyzőkönyv-vezetési hibának tartotta, így a tárgyalási jegyzőkönyvhöz csatolt jegyzetben foglaltakat indítványozta irányadónak elfogadni, és ennek megfelelően a tárgyalási jegyzőkönyvet ekként figyelembe venni.

Álláspontja szerint különös jelentősége van az ügyben a tanügyi igazgatás területén irányadó jogszabályi rendelkezéseknek, ám álláspontja szerint ezek megjelölése és ismertetése nem tartozik az ítéleti tényállásba, erre nézve a BH2007.218 számú jogesetében írtakra is utalt. Ebből következően indítványozta mindazon első fokú tényállásban rögzített megállapítások átemelését a jogi indokolásba, amelyek jogszabályi, kiemelten a tanügyi igazgatásra vonatkozó jogszabályi megállapításokat tartalmaztak. A hivatalos személy fogalmának törvényi megjelölését ugyancsak a jogi indokolás részének indítványozta tekinteni.

Egyben a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekre vonatkozóan részletesen felsorolta melyek voltak azok, melyekre az elsőfokú bíróság helytelenül hivatkozott, és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az átiratában foglaltakat figyelembe véve állapítsa meg, hogy a vádlotti cselekmények elbírálásakor is lényegében azonos tartalommal vannak jelen a nemzeti közoktatásra vonatkozó törvényi és alacsonyabb jogszabályi rendelkezések. Ezek tüzetes és tételes felhívására és a jogi indokolás kiegészítésére is indítványt tett, ami a törzslapnak és a bizonyítványnak közokiratiságát illeti.

Észrevételezte, hogy az első fokú ítélet 227. oldal 1. bekezdésétől 230. oldal utolsó bekezdéséig tartó részt az első fokú ítélet ugyanebben a terjedelemben szó szerint tartalmazza a 231. oldaltól a 234. oldallal bezárólag. Indítványozta, hogy utóbbi négy oldalt mellőzze a másodfokú bíróság a jogi indokolásból.

Kiemelte, hogy a jogszabályok értelmezése a bíróság, nem pedig a szakértő feladata, és erre vonatkozóan eseti döntésre is utalt, tekintve azonban, hogy a tanügyi igazgatás részletszabályait több jogszabály is tartalmazza, ezért nem kifogásolta, hogy az első fokú eljárásban szakértő bevonásával értelmezte a törvényszék ezeket a rendelkezéseket és egyéb dokumentumokat. Ugyanakkor a vádlottak bűnösségének kérdésében való döntés és a bizonyítékok értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése útján történő bírói állásfoglalás csorbult azzal, hogy a tárgyaláson meghallgatott szakértő neve szakértőnek a törvényszék és az eljárás résztvevői is több olyan kérdést tettek, amelyek a vádlottak tudattartalmára, illetve büntetőjogi felelősségére vonatkoztak (III. kötet 146. sorszám alatt felvett tárgyalási jegyzőkönyv).

Részletesen foglalkozott az alkalmazandó törvénnyel, álláspontja szerint - végindítványát tekintve - II. rendű vádlott esetében a Btk. rendelkezései az alkalmazandóak, tehát eszerint indítványozta az első fokú ítélet felülbírálatát és másodfokú ügydöntő határozat meghozatalát, míg a maradót fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve helyeselte az alapértelmezés szerinti, tehát elkövetéskori törvény alkalmazását.

Végindítványa arra irányult, hogy az ítélet tábla II. rendű vádlott cselekményeit 22 rendbeli társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének [Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont] és 221 rendbeli felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének [Btk. 342. § (1) bekezdés a)] és 213 rendbeli közfeladati helyzettel visszaélés büntettének [Btk. 306. § b) pont] minősítse. Indítványozta, hogy a II. rendű vádlottat az ítélet tábla szabadságvesztésre ítéltnek tekintse, amelynek végrehajtási fokozata börtön, és állapítsa meg, hogy a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben az első fokú ítéletnek IX. rendű, XII. rendű, XV. rendű, XVII. rendű, XIX. rendű és XXII. rendű vádlottakra vonatkozó része helybenhagyását indítványozta.

A fellebbező vádlottaknak és védőiknek a vádlottak büntetéseinek enyhítését célzó fellebbezései az alaposak, és a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség álláspontját csak részben osztotta a következők szerint:

Megalapozottan foglalt állást az első fokú bíróság az előtte előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításakor, azt kellően meg is indokolta.

Az ítélet tábla a védelmi bizonyítási indítványokat szintén elutasította. Az indítványozott másik oktatás-igazgatási szakértőtől ugyanis nem várható az ügyben kirendelt és írásbeli szakvéleményt adó, majd szóban a szakvéleményüket megerősítő és kiegészítő szakértői véleményektől eltérő tényálláshoz vezető eredmény. A másodfokú bíróságban nem ébredt kétely az első fokú eljárás során beszerzett szakvélemények törvényességét, megalapozottságát és szakmaiságát illetően. Ezért a további bizonyítás szükségtelen.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében bírálta felül függetlenül attól, hogy ki, milyen irányban fellebbezett. A nem fellebbező, illetve fellebbezéseiket a másodfokú eljárás során visszavont vádlottak - most már elítéltek - esetében is hivatalból vizsgálta, hogy van-e helye az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének, illetve a rájuk is kiható esetleges más, a büntetőeljárás törvényben szabályozott rendelkezésnek, ám ezt nemlegesén döntötte el, ezért a rájuk vonatkozó tényállás felülbírálatára nem nyílt meg a törvényes lehetőség.

A teljes körű felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy a törvényszék első fokú eljárásában csupán egy eljárási szabálysértés valósult meg, nevezetesen a 2015. október 12-én tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság ügydöntő határozat meghozatalára elnapolta a tárgyalást 2015. október 27-re, ám azt egyéb okból nem tudta megtartani, így ugyancsak elnapolta ún. beállító végzéssel december 15-re.

Megállapítható, hogy az eredeti határozathozatalra történő elnapolásra megállapított, tizenöt napos határidő az eljárási törvényben írtaknak megfelel [Be. 322. § (1) bekezdés] annak elhalasztása miatt azonban az elsőfokú bíróság ezt a határidőt túllépte, ennél fogva ezt az eljárási szabályt megsértette. Annak azonban az ügy érdemére nem volt kihatása, ezért az ítélet tábla csupán annak megállapítására szorítkozott.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben, az ügyész által indítványozott terjedelemben, figyelembe véve a védelmi oldalról indítványozott bizonyítást is, de hivatalból is lefolytatta; feltárta mindazon körülményeket, amelyeket a büntetőeljárás törvény a bizonyítandó tényekre nézve kötelezettségként ír elő.

Rendkívül nagy terjedelmű bizonyítás folyt az ügyben a nyomozati szakban, amint azt a vádhatóság a vádiratában már indítványozta, a tárgyalási szakban a nyomozás során kihallgatott tanúk túlnyomó többségének kihallgatására már nem is volt szükség, alapvetően pergazdasági okokból. Másfelől azért sem, mert a tanúk valóban, nagy részben olyan tényekről tudtak vallomást tenni, amelyeknek a vádlottak büntetőjogi felelőssége szempontjából nem volt relevanciája.

Amint arra a fellebbviteli főügyészség átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen is rámutatott, a vádlottak, illetve most már elítéltek döntő többsége ténybeli beismerő vallomást tett, védekezéseikben kizárólag a büntetőjogi felelősségük meglétét, illetve cselekményük társadalomra veszélyességét vitatták.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a hatályon kívül helyezést célzó védelmi indítványokkal. Az első fokú tényállás ugyanis alapvetően megalapozott, ám kétségekívül egy sor hiányosságban szenved, és ehhez kapcsolódik az a másodfokú álláspont is, amely szerint a fellebbviteli főügyészség indítványa nem mindenben helytálló.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, új eljárás lefolytatását és új bizonyítás felvételét célzó védelmi fellebbezések, valamint a vádlottak felmentését célzó fellebbezések egyaránt a bizonyítékok első fokú mérlegelését támadják; azt sérelmezik ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlottak bűnösségét tagadó vallomásait, hanem a megállapított tényekből - jellemzően a tudati tényekből - további tényekre (a tények tudatára) levont következtetéssel foglalt állást a vádlottak bűnösségét illetően, igenlően.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészségnek azt az álláspontját, hogy az első fokú ítélet tényállásában megjelölt és az oktatás-igazgatás körében irányadó jogszabályok és kvázi jogszabályok feltüntetése nem a tényállásba, hanem a jogi indokolásba tartozik. Ez az álláspont kizárólag az érintett vádlottak hivatalos személyi minőségének jogszabályi alapjára vonatkozik, csak az erre történt utalást helyezte át a másodfokú bíróság a jogi indokolásba, mert az valóban oda tartozik.

A fellebbviteli főügyészség álláspontját vizsgálva a másodfokú bíróság - továbbá - a következőkre mutat rá:

Ellentétben a fellebbviteli főügyészség álláspontjával az oktatás-igazgatásra vonatkozó rendkívül terjedelmes, szövevényes és szerteágazó jogi szabályozás környezete nem kapcsolódik az ún. kerettényállás kérdésköréhez.

Az kétségtelen, nincs abban változás, hogy az ún. keretdiszpozíciókat kitöltő mögöttes jogszabályi háttér feltüntetése a jogi indokolásba tartozik, és ehhez kapcsolódó kiemelkedően fontos követelmény a Kúria 1/1999. BJE-ben foglaltak szerint annak megvizsgálása, hogy az elkövetéskori háttérhez képest az elbíráláskori háttér tartalmaz-e ugyanolyan szabályozásokat, amelyekre a büntetőjogi felelősség az elkövetéskori szabályozás szerint megállapítható.

A jelen ügyben azonban nem erről van szó.

Az oktatás-igazgatás jogszabályi környezete önmagában megadja az adott bűncselekmény (esetünkben a közokirat-hamisítás büntette, illetve az elítéltekhez kapcsolódóan a hivatali visszaélés büntette) tekintetében az ún. tényállásszerűséget. Ez azonban nem azonos a kerettényállás problematikájával. A hivatali visszaéléssel az ítéletábra most nem foglalkozik részletesen, miután az

azzal érintett elítélte az első fokú ítélet utóbb jogerőre emelkedett.

A közokirat-hamisítás bűncselekményének tettesi, illetve bűnsegédi alakzata vizsgálatakor azonban nem kerettényállás-jelleget kell elemeznie a perbíróságnak, hanem azt a jogszabályi környezetet, amely a közokiratiságot, illetve az ahhoz kapcsolódó releváns tényállásszerű magatartásokat szabályozza.

A kifejtettekből következik, hogy valamennyi, az oktatás-igazgatás körébe tartozó és az elsőfokú bíróság által felhívott jogszabályokat továbbra is a történeti tényállás részének tekinti az ítélőtábla, és megfelelteti - a fellebbviteli főügyészség indítványára, de hivatalból is - az elbíráláskori jogszabályi környezetnek, mert ennek a tényállásszerűség szempontjából van meghatározó jelentősége. Ezen túlmenően az ítélőtábla nem csupán indítványra, hanem hivatalból is, tüzetesen megvizsgálva az elsőfokú bíróság által felhívott jogszabályi környezetet és a fellebbviteli főügyészség által indítványozott módosulásokat, maga is kibővítette némely esetben ezek körét az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság tényállása tehát meghatározóan megalapozott, de a most írtak miatt a tényállásban maradó oktatás, igazgatási jogszabályi hivatkozások helyesbítésre, illetve kiegészítésre szorulnak, csakúgy mint a II. rendű vádlott személyi, anyagi, vagyoni körülményeire vonatkozóan rögzített tények is, mert ezek tekintetében az első fokú tényállás megalapozatlan [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata].

A részleges megalapozatlanságot az ítélőtábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a II. rendű vádlott esetében a Be. 353. § (3) bekezdését is alapul véve akként küszöbölte ki, hogy a tényállást a következők szerint kiegészítette és helyesbítette:

II. rendű vádlott jelenleg a [intézmény neve] referense, bruttó 280.000.-forint körüli keresettel, házastársa [foglalkozás neve], a havi bruttó keresete 380.000.- forint körül van.

XIX. rendű vádlott időközben közoktatási másoddiplomát szerzett.

Helyesbítette a tényállást a másodfokú bíróság akként, hogy az első fokú ítélet 44. oldal 3. bekezdésében írt, a közoktatásról szóló törvény száma helyesen 1993. évi LXXIX., a 92. oldal 1. bekezdésében helyesen az említett törvény (Kt.) 71. § (1) bekezdése tartalmazza az elsőfokú bíróság által hivatkozottakat, a 95. oldal - helyesen, a fellebbviteli főügyészség indítványától eltérően - 6. bekezdését helyesbítette akként, hogy az ott felhívott jogszabályi rendelkezéseket nem az ún. oktatási rendelet, hanem a 95. oldal utolsó bekezdésében hivatkozott 100/1997. (VI.13.) Korm. rendelet tartalmazza.

Kiegészítette a már írt indokok mentén az első fokú ítélet tényállását a másodfokú bíróság a következőkkel is:

A vádlottak cselekvőségének megítélésére a jelenben az alábbi jogszabályok az irányadók:

- a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXC tv. (Nkt.) 5. § (1) bekezdés c) pontja, és (4) és (5) bekezdése, 26. § (2) bekezdése, 50. §-a (1) bekezdése, 54. §-a , 55. §-a , 57. §-a, 60. § (1)-(3) bekezdése, (7)-(9) bekezdése a) és b) pontja, valamint 69. § (1) bekezdés c) pontja,
- az Nkt. végrehajtásáról szóló 229/2012. (VIII.28.) Korm. rendelet (Vhr.) 14. §-a, 33. § (1)

bekezdés ba) és bh) pontja,

- a nevelési, oktatási intézmények működéséről és a köznevelési intézmények névhasználatáról szóló 20/2012. (VIII.31.) EMMI rendelet 7. § (1) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése, 27. § (1) - (2) bekezdése, 32. § (3) - (4) bekezdése, 112. § (2) és (4) bekezdése, valamint 143. §-a, továbbá

- a felnőttképzésről szóló 2013. évi LXXVII. tv.

Kiegészítette a tényállást a másodfokú bíróság azzal is, hogy az elkövetéskor hatályban volt 1993. évi LXXIX. tv. (Kt.) 72. § (1) bekezdése, valamint a jelenleg hatályos Nkt. 57. §-ának (4) bekezdése értelmében a tanuló az egyes évfolyamok tanulmányi követelményének teljesítéséről bizonyítványt kap. A bizonyítvány, továbbá az Nkt. értelmében az annak kiállítása alapjául szolgáló irat egyaránt közokiratok. Az oktatási rendelet 4. számú melléklet 7/a pontja, továbbá a 20/2012. (VIII.31.) EMMI rendelet 96. § (1) bekezdése értelmében a tanuló által elvégzett évfolyamokról a törzslap alapján írt év végi bizonyítványt kell kiállítani. A törzslap tehát a bizonyítvány kiállításának alapjául szolgáló közokirat.

Egyebekben az elsőfokú bíróság tehát a széles körű, nagy mélységben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen megalapozott tényállást állapított meg, amely a most eszközölt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel vált most már mindenben irányadóvá a felülbírálat számára.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság kizárólagos jogkörébe tartozik. A hatályos büntetőeljárás törvény egyetlen egy kivételt enged meg a bizonyítékok ún. felülmérlegelése tekintetében, nevezetesen, akkor értékelhetőek eltérően az elsőfokú bíróság által mérlegelt bizonyítékok a másodfokú eljárás során, amennyiben a terhelt felmentésére kellene sort keríteni [Be. 352. § (3) bekezdés és (1) bekezdés b) pont].

A jelen ügyben azonban nem ez a helyzet.

Az elsőfokú bíróság a mérlegelést szakszerűen, iratszerűen, logikusan és perrendi hibát nem vétve végezte el. Megfelelően számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. E körben kifejtett indokait a másodfokú bíróság mindenben helytállónak ítélte és valamennyi vádlott tekintetében azonosan úgy ítélte, hogy felmentésükre nem kerülhet sor, mert az első fokú mérlegelés hibátlan, ennél fogva az a védelmi fellebbezésekkel eredményesen nem volt támadható.

Röviden összefoglalva a tényállás lényegét, a vádlottak a felnőttképzés és felnőtt oktatás egyfajta vegyes, a törvény által nem ismert változatának keretei között tényleges többletmunkát végezve, csekélyebb mértékű, de kétségkívül külön jövedelemhez jutottak. Ebben azonban őket semmilyen csalárd, megtévesztő magatartás, illetve motívum nem vezérelte, ilyen nem volt nyomon követhető.

A vádlottak érzékeny helyzetét mi sem bizonyítja jobban mint az, hogy az eljárás során - a tárgyalási szakban, tehát még csak nem is a vádemelés, illetve a nyomozás során - oktatásügyi, oktatás igazgatási szakértőt kellett igénybe venni annak érdekében, hogy a büntetőbíróság, de a vádhatóság és a védelem is - egyáltalán - el tudjon igazodni a szövevényes jogszabályi környezetben. Ez, amint arra a fellebbviteli főügyészség az átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen is rámutatott, nem azonos jelentésű a jogszabályok szakértő által egyébként tilalmazott mérlegelésével, hanem azok egyfajta megmagyarázása, eligazítása a büntető ügyben eljáró bíróságnak és hatóságoknak annak érdekében, hogy a tényállás a lehető legprecízebb módon

megállapítható legyen. A [vezetéknev] szakértő nevével fémjelzett, nagy terjedelmű szakvélemény nem ébresztett a másodfokú bíróságban sem kétséget afelől, amit a szakértő kimunkált; nevezetesen, hogy pontról-pontra nyomon követhetők voltak az oktatás, igazgatásnak azon sarokpontjai, amelyeket megfelelően adaptálni kellett volna a [iskola neve]egyesített oktatási intézményben folyó felnőttképzés, felnőtt oktatás során.

Az első értettségi vizsga alkalmával a vizsgabizottság elnöke már jelezte a szabálytalanságokat, ám ezt követően sem történt semmi, ami nyilvánvalóan arra utal, hogy már kialakult - főként az I.-III. rendű vádlottakban és az elítéltekben az a tudat, hogy ha némi hibaejtés, szabálytalankodás történt is a felkészítés során, az érettségi vizsgák azonban rendben lezajlottak és nyilvánvalóan nem az volt a helyzet, hogy a fiktív naplóbeírások folytán hamis tartalmú érettségi bizonyítványok kiállítására került sor.

Az érettségi vizsgák letétele során ugyanis a tanulók/hallgatók megfelelően számot adtak tudásukról, és a vizsgabizottság azt önállóan értékelte, függetlenül attól, hogy az azt megelőző, egyes évfolyamokban szerzett érdemjegyek mikénti alakulása esetleg a hamis tartalmú bejegyzések eredménye is. Ezeknek ugyanis semmilyen kihatásuk nem volt az érettségi bizonyítvány megszerzésének tényére, az ott igazolt és leadott reális tudásanyagra.

Ami e körben a vádlottak által hangoztatott tudati tényeket, illetve a tények tudatát illeti, a másodfokú bíróság tehát rámutat arra, hogy függetlenül a felettesek és a beosztott pedagógusok közötti bizalmi viszonyról, nyilvánvalóan tudatában voltak a pedagógusok is annak, hogy az ilyen utólagos bejegyzések gyakorlatilag fiktívek, ilyen módon hozzájárulnak a törzslapok és az osztályozó bizonyítványok hamis tartalommal történt kiállításához.

Ami az írásban részletesen is indokolt fellebbezéseket, valamint XII. rendű vádlott következetesen hangoztatott védekezését illeti, az utolsó körben megtartott órák utólagos bejegyzése nem az azonos eredményt hozó összeszorzás alkotóinak felcserélése matematikai műveletét jelentette. Ez önmagában még igaz lenne (kommutatív matematikai művelet), de a XII. rendű vádlott tényleges cselekménye nem ebbe a kategóriájába tartozik, hanem valóban fiktív bejegyzés született. Nem arról van tehát szó, hogy a 4x5 óra vagy az 5x4 óra azonos végeredménye 20 órát ad ki, és nem is arról, hogy az utolsó körben megtartottnak jelzett órákat nem tartotta meg a XII. rendű vádlott, hanem az volt a helyzet, hogy ez utóbbi órákat rendes tanítási óráként nem, hanem kizárólag az érettségire felkészítő óráként számolhatta volna el. Ezért ezek utóbbi beírása nem a valóságnak megfelelő volt. Ennek azonban az érettségire való felkészülés szempontjából valóban nem volt tartami jelentősége, hiszen az ismeretanyagot a magasan képzett matematikus pedagógus átadta a hallgatóknak, mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy egyetlen egy hallgató sem abszolválta negatív eredménnyel az érettségi vizsgát.

Nem irányadó azonban ez a többi vádlottra. Ők ugyanis tudták, hogy nem öt, hanem négy órát tartottak, ám ötöt igazoltak le, így tettek hamis bejegyzéseket. A tényleges tananyagot azonban átadták a hallgatóknak, tehát csalárd szándék esetükben sem volt megállapítható. E vádlottak egyszerűen nem tulajdonítottak jelentőséget az utasításra történt fiktív beírásoknak, annak súlyát nem észlelték.

A bűnfelelősség szempontjából II. rendű vádlott azonban kiemelkedik vádlott társai köréből. Ő ugyanis delegált hatáskörben vezetője, irányítója, szervezője volt az egész oktatási szervezetnek, aki kellő rálátással bírt a folyamatokra, adott esetben arra is, hogy a jogszabályi környezet kuszasága mellett is, a felnőttképzés és felnőtt oktatás egyfajta sajátos vegyítése a [iskola neve] oktatási

intézmény keretein belül nem volt legális.

Voltaképpen tehát megállapítható, hogy a II. rendű vádlott vezetésével is működő oktatási intézmény egy olyan oktatási formát alakított ki, amely a jelenben sem működhet, jogszabályi lehetőség híján.

Nem vitatható az sem, hogy a II. rendű vádlottat és pedagógus vádlott-társait egyaránt a munkaidőn kívüli külön jövedelem megszerzése motiválta, ami azonban a múltbeli, köztudomású pedagógus-bérezési viszonyok ismeretében nem illethető komolyabb kritikával. E motívum mögött nem húzódott meg súlyos bűnös szándék, a közokirat-hamisítások tartalmilag megvalósultak, más kérdés azok társadalomra veszélyessége akár már az elkövetéskor is, de az elbíráláskor mindenképpen. A vádlottak ugyanis pontosan olyan mértékű jövedelemhez jutottak, mint amennyi tanórát megtartottak.

A kifejtettekből következik, hogy eredménnyel nem volt támadható az az első fokú, helyes álláspont, mely szerint a naplókba történt utólagos beírások a pedagógus vádlottak esetében formailag és tartalmilag egyaránt a közokirat-hamisítás büntetétéhez, illetve az ahhoz nyújtott bűnsegédi bűnrészesség megállapítására alkalmas magatartások. Ebből következik, hogy a vádlottak felmentésére nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság a vádlotti védekezések és a fellebbezési indokolások ismeretében kiemelten felhívja a figyelmet az ún. vádmonopóliumra; nevezetesen, hogy a büntetőeljárás törvény értelmében közvádas ügyben az ügyész a vád előterjesztésére jogosult és ő a kizárólagos vádképviselő is. A perbíróságoknak nincs lehetőségük ebből következően arra, hogy a váddal nem illetett személyek büntetőjogi felelősségét boncolgassák vagy akár arra utaló megállapítást tegyenek ügydöntő határozatukban [Be. 2. § (3) bekezdés]. Ebből következően tilalmazott, hogy más személy esetleges büntetőjogi felelősségének látszatára a perbíróság felhívja a vádhatóság figyelmét, mert ez az eljárási feladatok veszélyes összekeverése lenne [Be. 1. §].

Ebből következik, hogy a másodfokú bíróság is csak azt vizsgálhatta, hogy a váddal illetett vádlottak esetében miként alakul a bűnösség, a bűncselekmények minősítése és a büntetés kiszabás kérdése.

A kifejtettekből következik, hogy a megalapozott tényállásból helyesen vont le a következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, a bűncselekmények minősítését illetően is helyesen foglalt állást az alkalmazandó törvényt illetően, ám a bűncselekmények rendbeliségének megállapítása során összeszámolási hibát vétett.

Az egyes vádlotti cselekvősegeket vizsgálva a másodfokú bíróság

-II. rendű vádlott esetében az első fokú ítélet 82. oldal 1. bekezdése, 91. oldal utolsó bekezdése, 93. oldal 2. bekezdése, valamint 55. oldal 5. bekezdése és 315. oldal 4. és 5. bekezdésében írtakat vette figyelembe,

- IX. rendű vádlott esetében az első fokú ítélet 82. oldal 1. bekezdésében, 94. oldal 6. bekezdésében és 316. oldal 1. bekezdésében írtakat,

XII. rendű vádlott esetében a 71. oldal 3. bekezdésében, a 93. oldal 9. bekezdésében és 316. oldal 4. bekezdésében foglaltakat,

- XV. rendű vádlott esetében a 93. oldal utolsó bekezdésében és a 316. oldal 6. bekezdésében írtakat,

- XVII. rendű vádlott tekintetében a 94. oldal 2. bekezdésében és 316. oldal alulról 2. bekezdésében írtakat,

- XIX. rendű vádlott esetében a 94. oldal 4. bekezdésében és a 63. oldal utolsó bekezdésében, 316. oldal utolsó, valamint a 317. oldal 1. bekezdésében foglaltakat, végezetül
- XXII. rendű vádlott esetében az első fokú ítélet 95. oldal 1. bekezdésében és 317. oldal 4. bekezdésében írtakat egymással összevetve és ennek eredményét az egyes hivatkozott tényállásokban írt közokiratok számával - jellemzően a törzslapok, bizonyítványok, illetve ehhez társulóan az egyes hallgatók számával - összevetve állapította meg, majd az így elvégzett helyes összeadással állapította meg II. rendű, XV. rendű és XIX. rendű vádlottak esetében az első fokú ítéletben írtaktól eltérő rendbeliségeket.

A vádlottak cselekményének elbírálására alkalmazandó törvényt illetően a másodfokú bíróság az első fokú állásponttal értett egyet, amiben meghatározó a II. rendű vádlott esetében az elsőfokú bíróság által felsorakoztatott bűnösségi körülmények között az enyhítők túlsúlya, továbbá az az extrém időmúlás, az elkövetéstől a jogerős elbírálásig eltelt bő hét esztendő.

Az alkalmazandó törvényt illetően, figyelembe véve a fellebbviteli főügyészség álláspontját is, hivatalból úgy ítélte az ítélőtábla, hogy az elkövetéskori törvény az alkalmazandó, mert a pénzbüntetés alkalmazása esetén nyilvánvalóan súlyosabb elbírálást eredményezne, amennyiben a Btk. [2012. évi C. tv.] alapján kerülne arra sor. Ebből következik, hogy az új törvény nemhogy nem biztosít kedvezőbb elbírálását, hanem kifejezetten súlyosítaná az érintett vádlottak cselekményeinek megítélését és a jogkövetkezmények alkalmazását [Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése]. A megrovás feltételei pedig mindkét törvényben azonosak, így az elbíráláskori törvény nem eredményezhet kedvezőbb elbírálást.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának judikatúrájában is megjelent, de alapvetően az Alkotmánybíróság határozatán és az általa hivatkozott Alaptörvényi rendelkezésen alapuló büntetés-kiszabási doktrína az, hogy ilyen súlyos mértékű, a terheltnek fel nem róható időmúlás esetén a büntetés kiszabásával kell kellően kompenzálni az ebből reá háruló hátrányt.

Valamennyi fellebbező vádlottról elmondható, hogy igen hosszú tartamú büntetőeljárás súlyos terhe alatt álltak.

II. rendű vádlott esetében nem állítható, hogy az alapul vehető bűnösségi körülmények figyelembe vétele mellett is, akár végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés arányos és méltányos büntetés lenne. Ezt a büntetési nemet a másodfokú bíróság kifejezetten méltánytalannak, aránytalannak és súlyosnak ítélte.

A II. rendű vádlott által elkövetett bűncselekmények jellegére, tárgyi súlyára és a személyében rejlő igen csekély társadalomra veszélyességre figyelemmel úgy ítélte a másodfokú bíróság, hogy esetében az ún. enyhítő rendelkezéssel [1978. évi IV. törvény 87. § (1) és (2) bekezdés e) pont] is kiszabható a halmazati büntetés, amit az 1978. évi IV. tv. 51. § (1) és (2) bekezdése alapján pénzbüntetésben állapított meg. A napi tételek számát a bűnösség fokához, az egy napi tétel összegét a II. rendű vádlott keresetéhez, jövedelméhez, vagyoni viszonyaihoz és életvezetéséhez mérten állapította meg. A Btk. 52. §-a alapján határozott a pénzbüntetés meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

A többi érintett vádlott (IX, XII., XV., XVII., XIX. és XXII. rendű) esetében úgy ítélte a másodfokú bíróság, hogy a megvalósított bűncselekményeik az elbíráláskor már olyan csekély fokban veszélyesek a társadalomra, hogy a legenyhébb büntetés kiszabása is szükségtelen, ezért az 1978. évi IV. tv. 71. § (1) bekezdése alapján őket megrovásban részesítette.

A bűnösség kimondását nem érintette tehát a másodfokú megváltoztató rendelkezés, mert alakilag és tartalmilag egyaránt megvalósultak a közbizalom elleni bűncselekmények. Az időmúlásra visszavezethető társadalomra veszélyesség-csökkenés miatt büntetés kiszabására már nincs ésszerűen megmagyarázható indok, ezért büntetés helyett került sor megrovásban részesítésükre, amellyel a bíróság rosszallását fejezi ki az érintett vádlottak irányában és felhívja őket arra, hogy a jövőben tartózkodjanak jogellenes magatartás kifejtésétől.

Ami a bűnügyi költségről történt rendelkezést illeti, ebben a körben az ítélet tábla a Be. 338. § (4) bekezdését alkalmazta, mert a bűnügyi költség az elbírált bűncselekmény(ek) tárgyi súlyával messze nem állt arányban, az eltúlzott mértékű volt.

Az első fokú eljárás során felmerült összes bűnügyi költséget helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, azt azonban a másodfokú bíróság megváltoztató rendelkezése folytán korlátozott mértékben kellett megállapítani a II., IX., XII., XV., XIX. és XII. rendű vádlottak esetében, az őket az egyetemlegesség mellett terhelő mérték - az arányos, egyenként 60.000.- Ft - megállapításával.

XVII. rendű vádlott nem volt a többi vádlottal egyetemlegesen kötelezett bűnügyi költség viselésére, de nyilvánvaló, hogy az őt terhelő bűnügyi költség sorsa osztozik az előbb említett vádlottakra hozott rendelkezésben, így esetében is a 60.000.-forintos mértéket állapította meg kötelező rendelkezéssel a másodfokú bíróság.

IX. rendű, XII. rendű, XVII. rendű és XXII. rendű vádlottak esetében a különböző felállásban egyetemleges, XIX. rendű vádlottnak pedig a külön, bűnügyi költség viselésére kötelező rendelkezését pedig a másodfokú bíróság mellőzte. Az ezt meghaladó első fokú bűnügyi költséget a Be. 338. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

A fellebbezési nyilvános ülésen felmutatott közokiratból megállapította XII. rendű vádlott anyja helyes nevét.

Az ítélet tábla a kifejtettek alapján tehát az első fokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét a már írtak szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta.

Egyebekben viszont, miután a már írtak szerint a hatályon kívül helyezést, illetve felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre, az első fokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírálnak részét az ítélet tábla a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült összes bűnügyi költség az állam terhén marad, figyelemmel a Be. 381. § (1) és (2) bekezdésére, miután az enyhítést célzó védelmi fellebbezések teljes mértékben sikerre vezettek.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2017. március 28.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
előadó bíró

Dr. Nikula Valéria s. k.
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.III.679/2016/27. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.315/2013/174.

számú ítéletének II. rendű, IX. rendű, XII. rendű, XV. rendű, XVII. rendű, XIX. rendű és XXII. rendű vádlottakra vonatkozó része a jelen ítélet folytán, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. március 28.

Dr. Hegedűs István .s. k.
a tanács elnöke